

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **Spolek Pro Hanspaulku** (dříve Občanské sdružení Pro Hanspaulku), se sídlem U Beránky 2033/7, Praha 6, zast. JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem se sídlem Slavíkova 23, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Ing. P. O., zast. JUDr. Rostislavem Dolečkem, advokátem se sídlem Seifertova 823/9, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2014, čj. MHMP 1218103/2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 9. 2017, čj. 6 A 205/2014-73,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 5. 11. 2013, čj. MCP6 064609/2013, vydal Úřad městské části Praha 6, odbor výstavby (dále také jako „stavební úřad“) osobě zúčastněné na řízení dodatečné povolení na stavbu „*bytového domu ozn.RII, o 2NP, 2 PP, obsahující 1 bytovou*

jednotku vč. venkovního jednoramenného vyrovnávacího schodiště, teras, opěrných zdí, zpevněných ploch Praha 6 při kom. Hanzelkova“ (dále jen „stavba“) na pozemku parc. č. X, v katastrálním území D.

[2] Proti rozhodnutí stavebního úřadu brojil žalobce odvoláním, které žalovaný v záhlaví citovaným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

[3] Žalobu proti tomuto rozhodnutí Městský soud v Praze napadeným rozsudkem zamítl. K námitkám týkajícím se výpočtu koeficientu zeleně uvedl, že zákon nikde nestanoví, jak má vypadat příjezdová plocha ke garáži, a není proto vyloučeno, že příjezd bude řešen po ploše zeleně, která bude plnit funkci zeleně pro výpočet příslušného koeficientu. Konstatoval, že se stavba posuzuje jako celek, a to včetně pozemku. K samotnému výpočtu plochy zeleně pak uvedl, že při jeho zjišťování je nutné vycházet z reálně proveditelných podkladů, kterými jsou příslušná správní rozhodnutí, jimiž byly jednotlivé stavby v území povoleny; nesouhlasil přitom se žalobcem v tom, že by bylo možné užít jiných metod (např. letecké fotodokumentace nebo nahlížení z ulic), neboť zjištění podle vydaných pravomocných rozhodnutí jsou dle něj přesnější, ověřitelnější a správnější. Městský soud nesdílel ani názor žalobce, podle kterého by měla být do výpočtu hrubých podlažních ploch pro dané území započtena nejen nadzemní podlaží, ale také plochy podzemních podlaží využitých hlavní funkcí a částečně zapuštěných do svahu; námitky žalobce opřel o průvodní zprávu k územnímu plánu hlavního města Prahy a o Metodický pokyn k územnímu plánu. Městský soud uzavřel, že tyto akty (průvodní zprávu se změnami přijatými v roce 2006 a metodický pokyn) nelze při výpočtu použít, neboť tato část průvodní zprávy nebyla nikdy schválena jako právně významná část příslušného předpisu a není proto možné na jejím základě ukládat povinnosti stavebníkovi.

II.
Argumenty kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

[4] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[5] Stěžovatel namítal, že názor městského soudu, podle nějž je nutné ve věci vycházet z Průvodní zprávy k Územnímu plánu hlavního města Prahy (dále také jen „průvodní zpráva“) v původním znění, je nesprávný. Uvedl, že původní průvodní zpráva byla po své změně schválena usnesením zastupitelstva hlavního města Prahy č. 40/14 ze dne 14. 9. 2006. K závěrům soudu, že změna průvodní zprávy nebyla vydána formou opatření obecné povahy, stěžovatel namítl, že ani průvodní zpráva z roku 1999 nebyla touto formou přijata; nebyl proto podle něj důvod, aby byla tato forma vyžadována pro pozdější změny. Stěžovatel k tomu poukázal na § 29 a § 31 odst. 3 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále také jen „starý stavební zákon“), týkající se vyhlašování závazné části. Konstatoval, že průvodní zpráva je tzv. směrnou částí územního plánu hlavního města Prahy, která se z hlediska své závaznosti neliší od části závazné (přijaté obecně závaznou vyhláškou hlavního města Prahy č. 32/1999). Odkázal též na rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2015, čj. MHMP 1645249/2015. Stěžovatel namítl, že stavba nesplňuje požadavky stanovené § 129 odst. 2 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) z důvodu jejího rozporu s územně

plánovací dokumentací a dodatečné povolení bylo proto vydáno v rozporu s tímto ustanovením.

[6] Podle stěžovatele měl městský soud, konstatoval-li, že metodický pokyn k územnímu plánu není závazný, přihlédnout k jeho námitce, podle níž v případě neaplikovatelnosti metodického pokynu k územnímu plánu nebyl splněn koeficient zeleně. Soud podle něj rozhodl nesprávně, pokud na jedné straně ve vztahu k výpočtu koeficientu podlažních ploch metodický pokyn označil za nepoužitelný, a na straně druhé ve vztahu k výpočtu koeficientu zeleně nezohlednil, že koeficient je splněn, pouze pokud se metodický pokyn aplikuje. Žalovaný měl dle stěžovatele při přezkumu námitek týkajících se nesplnění koeficientu zeleně vycházet pouze z textu územního plánu hlavního města Prahy, v němž však výpočet výměry plochy popínavé zeleně v rozsahu 600 % umožněn není. Stěžovatel namítl, že se soud navíc výše uvedeným v zásadě nikterak nezabýval a neuvedl žádné konkrétní úvahy, kterými by reflektoval danou žalobní námitku; rozsudek proto považoval za nepřezkoumatelný. Podle stěžovatele nesplnila stavba ani v tomto bodě požadavky stanovené § 129 odst. 2 písm. a) stavebního zákona z důvodu jejího rozporu s územně plánovací dokumentací.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že platný územní plán hlavního města Prahy byl schválen dne 9. 9. 1999 usnesením zastupitelstva HMP č. 10/05 a obsahuje dvě části – závaznou a směrnou. Směrná část stanoví také regulativy prostorového uspořádání, které doporučují míru využití území vybraných navrhovaných funkčních ploch. Konstatoval, že směrná část se dle zákona č. 50/1976 Sb., nevydávala vyhláškou a byla účinná od stejného okamžiku jako její závazná část. Přestože jsou tyto regulativy zařazeny do směrné části, kód míry využití území je nutné v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, čj. 1 Aos 2/2013-116, považovat za závazný obecný regulativ prostorového využití konkrétního území ovlivňujícího hustotu a uspořádání zástavby. Připomenul nadto, že původní průvodní zpráva nebyla následně změněna způsobem, který vyžaduje nový stavební zákon pro změnu závazné části územního plánu; proto bylo dle něj nutné při výpočtu koeficientu podlažních ploch vycházet z původní průvodní zprávy k územnímu plánu z roku 1999. Podotkl, že nelze připustit, aby směrná část územního plánu šla změnit pouhým vyvěšením průvodní zprávy na internetové stránce, aniž by bylo zřejmé, v čem její úprava spočívala a bez toho, aby existovalo rozhodnutí pořizovatele o úpravě směrné části. K výpočtu koeficientu zeleně uvedl, že způsob jeho výpočtu nebyl uveden v žádné verzi průvodní zprávy k územnímu plánu, ale pouze v metodickém pokynu z roku 2002; tento metodický pokyn je pouhou pomůckou pro výpočet koeficientu zeleně a lze podle něj v této části postupovat, neboť žádný jiný zákonný podklad či doporučující metodický podklad pro výpočet koeficientu zeleně neexistuje. Žalovaný byl však toho názoru, že uvedený metodický pokyn z roku 2002 není pro výpočet koeficientu podlažních ploch (který je v něm taktéž upraven) platný ani použitelný, neboť byl územní plán, k němuž se vztahoval, několikrát změněn. Žalovaný závěrem upozornil, že stěžovatel ani v kasační stížnosti neargumentoval, čím mělo dojít k zásahu do jeho práv a chráněných zájmů.

[8] Osoba zúčastněná na řízení (dále také jen „stavebník“) ve vyjádření souhlasila v posouzení otázky výpočtu podlažních ploch s městským soudem; uvedla, že není stanoven právním předpisem a není ani obsahem opatření obecné povahy, kterým by

mohlo dojít ke změně koeficientu podlažních ploch. Stavebník dále konstatoval, že stěžovatel zcela úmyslně opomíjí základní zásady správního řízení. Nesouhlasil ani s argumentací stěžovatele, podle níž nebylo možné metodický pokyn použít k výpočtu koeficientu zeleně, jestliže nebyl užit také pro výpočet koeficientu podlažních ploch; k tomu uvedl, že způsob výpočtu koeficientu zeleně není stanoven právním předpisem ani opatřením obecné povahy, stavebník proto postupoval v dobré víře dle metodického pokynu; není proto podle něj možné, aby správní orgán takový postup zakazoval. Stavebník dále konstatoval, že byl po celou dobu realizace předmětné stavby v dobré víře, že stavbu realizuje na základě pravomocného stavebního povolení a že ji také na základě tohoto povolení uskutečnil.

III.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek městského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

III. A K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.) Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné, s uvedením dostatku důvodů podporujících výrok rozhodnutí.

[12] Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti; z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto; která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek); jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním; která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, publikováno ve Sb. NSS č. 7/2004). Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, publikováno ve Sb. NSS č. 3/2004), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, publikováno ve Sb. NSS č. 3/2006, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, čj. 4 Azs 27/2004-74).

[13] Žádnou z vad zakládající nepřezkoumatelnost však naříkaný rozsudek netrpí. Městský soud srozumitelným a přezkoumatelným způsobem uvedl, proč souhlasil se správními orgány v posouzení otázky výpočtu koeficientu zeleně. Správně poznamenal, že tento výpočet zákon nestanoví; k výpočtu koeficientu zeleně a ke způsobu výpočtu koeficientu podlažních ploch v úvodní části odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že „*rozhodovací činnost v oblasti veřejné správy musí vycházet z toho, že práva a povinnosti nepodřízeným subjektům lze ukládat pouze zákonem nebo na jeho základě. Pokud určitou úpravu zákon nezná, nelze rozhodnout tak, že by se taková povinnost mohla úředním (správním) rozhodnutím uložit, neboť takový postup není možný*.“. Na tyto obecné závěry pak při hodnocení jednotlivých žalobních bodů městský soud znovu odkázal; důvody, proč tak učinil, budou rozebrány níže.

[14] Námitka proto není důvodná.

III. B K námitce použitelnosti průvodní zprávy ve znění změn schválených zastupitelstvem města Prahy dne 14. 9. 2006

[15] Nejvyšší správní soud se dále zabýval posouzením námitky, podle níž měl stavební úřad při posouzení žádosti o dodatečné povolení postupovat podle průvodní zprávy k územnímu plánu ve znění změn schválených usnesením zastupitelstva hlavního města Prahy č. 40/14 ze dne 14. 9. 2006.

[16] Závazná část Územního plánu hlavního města Prahy byla vyhlášena vyhláškou č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy v souladu s ustanoveními § 24 odst. 1 a § 45 písm. l) zákona č. 367/1990 Sb., o obcích (obecní zřízení) ve znění zákona č. 302/1992 Sb. a § 29 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Změny této závazné části byly následně vydávány formou opatření obecné povahy.

[17] Směrná část územního plánu po změně Z 1000/00 schválené usnesením Zastupitelstva hlavního města Prahy č. 40/14 ze dne 14. 9. 2006 obsahuje také regulativy prostorového uspořádání (bod 8.2. průvodní zprávy) a míru využití území (bod 8.3. průvodní zprávy). K přijetí a následným změnám směrné části územního plánu žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že tato část územního plánu nebyla v souladu se starým stavebním zákonem vydána formou vyhlášky; účinná byla podle něj od stejného okamžiku jako její závazná část. To dovodil z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3 Ao 1/2007-28. Nejvyšší správní soud k tomuto usnesení podotýká, že se jednalo o usnesení, kterým se postupuje věc k rozhodnutí rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu. Stavebním úřadem citované závěry (převzaté následně žalovaným) zaujal ve věci třetí senát zdejšího soudu. V tehdy souzené věci položil třetí senát rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu otázku, zda územní plán schválený v režimu zákona č. 50/1976 Sb., je opatřením obecné povahy ve smyslu ustanovení § 101a s. ř. s. Stavebním úřadem citovaná pasáž výše uvedeného usnesení je zcela vytržena z kontextu a není ani judikatorně závaznou částí rozhodnutí. Nejvyšší správní soud však v této otázce upozorňuje na

usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 17. 9. 2013, čj. 1 Aos 2/2013-116, z nějž plyne, že „[*s*]*ám zákon č. 50/1976 Sb. se otázkou účinnosti územních plánů výslovně nezabývá. V § 29 odst. 3 však uvádí, že závaznou část územně plánovací dokumentace a její změny, které schvaluje kraj nebo obec v samostatné působnosti, vyhlašují jejich orgány obecně závaznou vyhláškou. Ve spojení s § 12 odst. 2 obecního zřízení pak závazná část územního plánu nabývala účinnosti patnáctým dnem po dni vyhlášení (tj. vyvěšení na úřední desce). V případě směrné části územního plánu ovšem zákon č. 50/1976 Sb. s žádným vyhlašováním vůbec nepočítá. V případě přijetí nového územního plánu bylo možno dovozovat, že jeho směrná část nabývala účinnosti současně s částí závaznou (nebylo by totiž příliš logické, aby účinnosti nabývala dříve nebo později). Při přijetí úpravy směrné části územního plánu už ovšem podpůrně z účinnosti závazné části vycházet nelze. Jestliže zákon č. 50/1976 Sb. neupravuje žádné další podmínky nabytí účinnosti úpravy směrné části, je pak třeba vyjít z toho, že tato nabývá účinnosti dnem rozhodnutí příslušného orgánu o této úpravě*“.

[18] Z citovaného usnesení rozšířeného senátu je přitom nutné vycházet také při posouzení stěžejní otázky týkající se toho, dle jakých regulativů prostorového uspořádání mělo být ve věci postupováno. Mezi stranami bylo sporné, zda měl stavební úřad při dodatečném povolení stavby postupovat podle dosavadní směrné části územního plánu. Městský soud k této otázce poznamenal, že z aktů uvedených stěžovatelem (průvodní zpráva schválená zastupitelstvem obce dne 14. 9. 2006, metodický pokyn k územnímu plánu) vycházet nelze; k průvodní zprávě uvedl, že její nová změna nebyla nikdy následně schválena jako právně významná část příslušného předpisu, proto na jejím základě nelze stavebníkovi ukládat povinnosti. Podotkl, že se jednalo o přílohu usnesení zastupitelstva o změně územního plánu, která takové právní účinky nemá a která nebyla následně ani v této podobě vydána formou opatření obecné povahy podle stavebního zákona č. 183/2006 Sb. Územní plán hlavního města Prahy maximální míru využití území stanoví mimo jiné regulativy označenými jako kódy míry využití území, které jsou definovány také koeficientem podlažních ploch a koeficientem zeleně a jsou rozděleny do skupin A až K. Závěry rozšířeného senátu výše citovaného usnesení lze přitom vztáhnout nejen na tzv. index podlažních ploch (o němž je v usnesení pojednáváno), ale také na kód míry využití území v rámci územního plánu hlavního města Prahy (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, čj. 5 As 190/2015-30). Kód míry využití území (index podlažních ploch) vyjadřuje intenzitu využití území (např. z hlediska utváření charakteru území, možného zatížení technické infrastruktury apod.), tj. počet m^2 hrubé podlažní plochy na m^2 základní plochy. Stanovuje se za účelem regulace zástavby tak, aby nedocházelo k překročení únosné míry zatížení území a aby byly zajištěny urbanistické hodnoty. Přitom platí, že to, jaké hodnoty kódu míry využití území jsou pro určité plochy vymezeny, nemá být důsledkem nahodilosti či individuálních zájmů jednotlivých vlastníků nemovitostí nacházejících se v regulovaném území, ale jejich hodnoty se mají odvíjet od celkového charakteru zástavby, poměru nezastavěných ploch vůči zastavěným, dosavadní výšky staveb, jakož i jiných specifických faktorů. Rozšířený senát v citovaném usnesení dospěl k závěru, že „[*i*]*ndex podlažní plochy, včetně jeho konkrétní hodnoty, není ničím jiným než obecným regulativem prostorového uspořádání konkrétního území odrážející jeho možnosti a potřeby, tedy limitem jeho využití, jehož vymezení je závazné. S ohledem na jeho podstatu i význam je podle okolností možné, že může zasáhnout do vlastnických práv k nemovitostem nacházejícím se na daném území. Jeho vymezení proto nelze vyhradit směrné části územního plánu a měnit jej pouze jednoduchým a v zásadě neveřejným procesem na základě individuálně*

podané žádosti. Ostatně to, že limity území musí být v územním plánu vymezeny závazně, stanoví jak § 29 starého stavebního zákona, tak § 18 jeho prováděcí vyhlášky. Na tomto závěru nic nemění ani to, že v projednávané věci byl tento index nesprávně zařazen do směrné části územního plánu".

[19] Podle § 188 odst. 3 stavebního zákona platí, že závazné části územního plánu mohou být měněny pouze způsobem popsaným v tomto stavebním zákoně; tedy pouze formou opatření obecné povahy. Stanovení kódu míry využití území nebo jeho změna nepřísluší orgánu, který je stavebním zákonem oprávněn pouze k úpravě směrné části územního plánu. Nesprávné vymezení kódu míry využití území nemůže mít za následek to, že se na takovou část bude nadále po právu hledět jako na jeho směrnou část se všemi z toho vyplývajícími zákonnými důsledky. Nové vymezení limitu využití území (index podlažní plochy, koeficient podlažní plochy) nebo změna hodnot již existující regulace je z výše uvedených důvodů možná pouze postupem podle § 188 odst. 3 věta první stavebního zákona, tedy pouze formou opatření obecné povahy. V posuzované věci se přitom jednalo o nové vymezení pojmu koeficient podlažních ploch, který v později přijaté úpravě stanovil započtení nejen součtem hrubých podlažních ploch ve všech nadzemních podlažích, ale také v částech hrubých podlažních ploch podzemních podlaží využitých k hlavní funkci. Stavební úřad proto postupoval správně, pokud při vydání dodatečného stavebního povolení ve svém rozhodnutí zohlednil údaje obsažené v původní průvodní zprávě k územnímu plánu hlavního města Prahy.

[20] Námitka není pro uvedené důvodná.

III. C K námitce použitelnosti metodického pokynu

[21] Nedůvodnou shledal Nejvyšší správní soud též námitku týkající se neaplikovatelnosti metodického pokynu k územnímu plánu. Povahou metodických pokynů se Nejvyšší správní soud zabýval ve svých rozhodnutích již několikrát; není přitom pochyb, že metodický pokyn nemůže upravovat práva a povinnosti soukromých osob, ale může toliko ukládat úkoly osobám podléhajícím řídící pravomoci toho, kdo vnitřní předpis vydává. Stavebník tedy nebyl povinen řídit se v něm uvedenými údaji (ačkoliv se shodují s údaji uvedenými ve změněné průvodní zprávě v definici koeficientu podlažních ploch); v tomto posouzení souhlasí Nejvyšší správní soud se správními orgány. Koeficient zeleně je v průvodní zprávě (ve znění úprav z roku 2006) upraven v části 8.3. – míra využití území (v původní průvodní zprávě v části 8.2.1.), společně s koeficientem podlažních ploch. Průvodní zpráva však nestanoví, jakým způsobem má být koeficient upraven; užití metodického pokynu proto v dané věci mohlo napomoci a bylo návodem pro výpočet limitu stanoveného v průvodní zprávě. I pokud by však mohl být metodický pokyn považován za závazný alespoň pro správní orgán, má Nejvyšší správní soud za to, že i v případě stanovení koeficientu zeleně je nutné o něm uvažovat jako o regulativu prostorového uspořádání ve smyslu výše uvedeného. Ani zde by tedy regulativ obsažený v metodickém pokynu nemohl obstát, neboť nebyl přijat zákonem předvídaným způsobem. Na výpočet plochy zeleně uvedený v metodickém pokynu je z těchto důvodů nutné hledět pouze jako na pomůcku pro stanovení tohoto koeficientu, závazný ani vymahatelný ovšem není.

IV.
Závěr a náklady řízení

[22] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[23] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, ve spojení s § 120, s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení.

[24] Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

[25] Výrok o náhradě nákladů řízení v případě osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Nejvyšší správní soud v dané věci osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil. Osoba zúčastněná na řízení však ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhla, aby jí bylo právo na náhradu nákladů řízení přiznáno. Svůj návrh nijak argumentačně neodůvodnila a ani důkazními návrhy nepodpořila; pouze uvedla, že požaduje náhradu za jeden úkon právní služby. Důvody zvláštního zřetele hodné tedy nebyly prokázány; Nejvyšší správní soud proto právo na náhradu nákladů řízení osobě zúčastněné nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 7. června 2018

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu